

og útróðramenninar. Hann kom síðan á Havnina hösmorgunin tíðliga, þaðani hann seinrapartin sama dag fór til Grönlands. Um 4000 tons av salti er so stalt flutt til Grönlands við farmaskipum, síðan fiskimenninir fóru av stað.

Saltbingið á Tvoroyri tyktist at fara at vera eitt hitt hentasta »tingið» í fiskivinnu okkara. — Salt frá binginum er útgerðarmonnum nógv biligari, enn teir kunnu keypa tað í Noregi.

„Leivur Øssursson“ var heima aftur eftir 5 viku túr við um 190 tonsum av saltfiski.

Tíðindini frá Bjarnaynni

eru annars góð yvirhøvur — trolararnir fylla seg av millum- og smáfiski.

Trolaraveiðuselan í Petsamo í Finlandi

fer ikki fram, soleiðis sum summi blóð vilja gera hana til, uttan um Fiskaexport, men ígjøgnum tað og fyriskipað av tí.

Sluppfiskiskapstíðindi úr Grönlandi

eru góð, særliga fyrri línuskip. Línan plagar at roynast betri fyrst á árinum, men snorið hefur roynst fullt so væl seinrapartin.

Sildaveiðan.

Meðan sildin er eingin í Føroyum, er orgrynni av sild at fáa í Íslandi. Skipini koma sokkilaðin við sild til silda-fabrickkarnar, id longu nú hava fingið meiri sild enn við sama mundið í fjór. At sildin kom so knappliga í tilfiskum yvirvaksnum stimum hefur lætt um hjarta hjá frændum okkara vestan hav. Leingi læt hon bíða eftir sær

FØROYA VANLUKKUTRYGGING

Skal nakar vanlukkutryggja seg sjálvan ella onnur, boða frá vanlukkutilburði ella fáa skil uppá annað vanlukkutrygging við-víkjandi og situr ov óhøgliga fyrri til at kunna venda sær heinleiðis til tryggingina, vil hann hjá einumhvørjum av umboðsmönnum fáa lagt sær lag á og eisini fáa gildið limagjald silt.

Umboðsmenn eru:

B. Mortensen, sóknarfúti, suðuri í Vági. K. Djurhuus, sýslumaður, á Tvoroyri. H. Edw. Hjal, brævasavnari, á Sandi. Chr. Larsen, sýslumaður, í Sorvági. H. Nolsø, kassameistari, í Vestmanna. S. P. úr Konoy, lærari, við Gøtugjógv, og A. Ellingsgaard, brævasavnari, á Eiði. Haakon Hansen, sýslumaður, Klakksvík.

Ótryggjaður maður gloymir skyldu sína móti sær sjálvum, konu og börnum ella øðrum, hann hefur ábyrgðina av, og er hartíri ikki fullgóður samfelagslimur. Hugsíð tí um trygging, áðrenn ov seint er!

Studenta- og preliminarerkeiði

Nýggj hold byrja 18. august. Innmeldingar verða at senda til lögtingskrivstovuna.

Keypid frá teimum, sum lúsa í „Føroya Social-Demokrat“

Ænsa eftir heilsuni. — Et Smørlíka! Melin — Skálavík.

— og hýrurin hjá frændum var niðri á 0. Men so fann ein íslenskt flágvumaskina stimarnar — og nú er bara at oysa inn. Og nú er hýrurin aftur í hægsta stigi. Vit gleða okkum frændanna vegna — fáur skilur betur enn Føroyingar, hvussu torført tað er hjá eini ljóð at vinna mesta partin við hjallinum á sjónum.

Leygardagin kom »Sildberin» heim undan Íslandi við 400

tons um av sild, sum hann hevði veitt við snurpunót í tvey samdogur. Sildin var landað til fabrickkna í Kollafirði. Skipið er farið av stað aftur undir Ísland.

Hvalaveiðan

hefur í seinastuni ikki gingið so væl. Tó er eydnast at skjóta nakrar hvalir — og liggur talið nakað eins hjá báðum stóðum: út ímóti háltv hundrað til hvørt felagið.

Druknaður.

Sunnmorgunin hendi ein ólúcka í Havni. Kokkurin á danska fyriskipinum »Absalon», sum lá við kai, var farin í land og helst upp á brimgarðin at spáka, halda menn. Hann varð nakrar tímar seinni sum lík funnin á sjónum niður við brimgarðin uttanfyri. Hovðið var nakað meinslað, so hann hefur óivað borið við grót í dötttrinum og er svimaður komin á sjógv, og druknaður á o. u. 1 meturs dýpi.

Gitt varð, at maðurin hevði verið drukkin; men so var ikki.

Hann var turra edrúur.

Hann var ættaður úr Keypmannahavn og æt Hans Ove Nielsen, 45 ára gamalur, giftur, men átti eingi børn.

Fótbóltsleikur

var sunnudagin í Havni millum Klakksvíkingar og H. B. Leikurin var ikki nakratíð særliga væl spældur, um enn tað kann sigast, at hann heldur ikki var av teim vónalagastu. Stundum kendist hann alt ov linlur. Útslitið var, at H. B. sigraði við 5—0.

Íslandsferð Staunings.

Um 12-tíðina í nátt kom »Dronning Alexandrine» á Havnina, her hon lá einar 5 tímar og lossaði. Millum ferðafólkið var statsministari Stauning, Hedtoft-Hansen, formaður fyrri danska javnaðarflokkin, og Ernst Berg, sekreturur í »De samvirkende Fagforbunde», id allir triggir skuldu til Íslands. Teir gera hesa ferð sum limir av eini nordiskari nevnd, id samráðast skal við íslenskt arbeidarafelag. — Tveir aðrir nevndarlimir, ein norskur og ein svenskur, vóru eisini við skipinum.

Christmas Møller,

fyrirverandi formaður danska konservativa flokksins, hefur í eina góða viku verið í Føroyum við konu og soni. Tey hava ferðast nakað um oyggjarnar, og hósdagin fóru tey aftur til Danmarkar við »Tjaldrinum».

KLAKSVIG

Tandlæge Kaaber

træffes í Klaksvig fra Mandag til Torsdag.

Derefter i Thorshavn.

Kina.

Kinesararnir hava nú fingið ein trupulleika at stríðast við afturat krígunum. Tað er ein krígsstýlgjann: eitt ógilt virðistap á kinesiskar pengar. Bara í gjár fóru pengarnir 20 pct. niður í virði. Tíðindini høvdu siga frá, at henda virðisminkan elvdi »panik» á børsunum í ymsum kinesiskum stórbýum. Orsakað virðislækkkanini dýrka allar vörur

Chiang Kai-Shek og konan.

stórliga, so hvørt sum peningurin fellur í virði, og rakar hetta ógviliga meint tað fáteka kinesiska fólkid.

Shiang Kai-Shek hefur nú sett meira kraft á mótaðuna móti Japanarunum í Shansilandspartinum, hagar nú um dagarnar komu 200.000 útlærdir kinesiskir hermenn.

menn inn sum bakkar, id ikki høvdu trenað sum bakkar áður! Tað afturat tí, at líðið hevði mist tveir millum teir bestu kampspælararnar, Eli Mortensen og Emil Petersen, id vóru farnir til arbeiðis í Grönlandi — var ov mikil missur og óbottligt tap fyrri líðið.

Nú har tað so væl til, at reservalæknin í Klakksvík, var umborð á frítíðarferð til Íslands. Hann var makaleysur at heita á og fekk, sum hann segði, »sjokkerað» hálsasjúkuna við einum nýggjum medisini, sum menn nú eru komnir eftir at nýta móti »anginu». Lekidómurin kundi tó ikki fá so skjótt fram, at Otto Mortensen kundi koma at spæla til fyrsta kampin.

Vestmannoyggjarnar.

Sunnudagin eftirmiðdag gjordist hann eitt sindur kámur við einum flittum fleyri og einum ferðili av rulli í sjónum.

Land í eygsjón!

Hvigg Vatnajökul! Er hann ikki stórbarur!

Sum vit nærkaðust landi, stilti hann av, og sólin kom fram og stavaði bakandi yvir okkum frá einum klárnaudi himli. Ferða-

fólkið kom sær alt upp á dekkið, og mong skoðaðu fyrri fyrstu ferð sagaoytna, id vaks, veldug fyrri sjónini.

Um 5-tíðina stungu Vestmannoyunnar seg undan kavi.

Vit komu oyggjunum nærri í hvørjum, og vit, sum ikki høvdu verið her uppi áður, stóðu þúra bílsin. Var tað ein sjónhvörung ella vóru tað veruliga okkara smáu oyggjar, id høvdu flutt seg. Hvussu eitur handa oyggj? So lík hon er okkara stóru Dímun. Bjarnoy! varð svarð av einum íslenskum lækna, id var sum ferðarumaður um borð — hann var eyðsýnliga listamaður at doma eftir tí hugtikna eynabránum, og blýanturin og pappirid, hann arbeiddi við, bóru vitni um tað sama. Tað var heldur ikki lógid, at hann var hugtikið við landkenningina. »Sjaldan havi eg sæð oyggjarnar so vanar,» helt ein sjómaður fyrri, hann hevði vár eftir vár ligið á Suðurlandiinum og mangan verið inni í oyggjunum.

Men tað vóru so sanniliga ikki bara Íslendingar, id kendu seg rívnar í stemming. Føroyingar vóru ikki minni hugtikir

— sama kann óivað sigast um alt ferðafólkið.

Tindhólmur, Dímunar, fulgamongdi vestur undir björgunum í Føroyum — tað ímyndaðist sum eitt panorama fram fyrri okkum, har vit stóðu og litu inn móti Vestmannoyggjum, id breiddu armar sínar út móti okkum við einum heimligum føroyskum brosi og summar-glaðum yvirbragdi.

Hesin hugni eykaðist, men stakk samstundis okkara samvitsku av at siggja, hvussu tamur fuglallokkurin fleg og svam kring um skipið. Okkum kendist ongan mun vera á honum og húsfuglunum hjá okkum. Kjógvarnir vóru nærur at eta úr hondunum á okkum, id stóðu úti í borðinum. Mær rann í huga máliskuna: mannin skalt tú kenna av, hvussu hann fer við djórnum. Eftir hesum mál-sæð stokinum stóð Íslendingurin mál, og hava vit Føroyingar her av honum at læra. Hvussu stýggur og sjarlur er ikki fuglurin her á landi! At koma honum í skotmál er ofta lukkutræff. Tað ger ongan mun hjá okkum, annaðhvørt tað er talan bjargafugl, heidafugl ella búr-

fugl. Hvar eru okkara antarflokkar, svanaflokkar? Burtur-jakstraðir — oyddir! Hvar eru æðulflokkarnir, id áður fylltu okkara firðir og strendur? Nú slóðist bert onkur æðulflokkur langt av mannaleið, undantikin eru tó Kirkjubø og Sunnbø. Á Harragud sum her er illa-vorðið her hjá okkum. Bæning og oyðan av okkara dýrasta landsprýði — tað hefur verið eitt tjóðeyðkenni okkara í seinastu mannaminnini. Vit kenna fyrst til fullnar tað ljóti í hesum ræðuliga ósiði, tá id vit koma til grannar okkara, har id heidafuglurin valla flytur seg undan fótinum. Hvussu tamir eru ikki spurvarnir á Keypmannahavnar gotum! Og í Reykjavík situr ternan á kvoldi og durvar á vegarjadaranum og letist ikki um vón, um onkur kemur gangandi framvið. Á hólumnum á vatninum har eigur hópurin av teim — fullkomuliga í friði. Men hvussu er við ternuhólumnum á teim stóru firðunum í Føroyum! Oyðdrípið — útrætt!

Tað, id harnar meg mest í hesum víðfangi, er, at tað ljóðar, at mangir av okkara seyðamonnum eru »drivnir» heida-

fuglarænarar. Er hetta satt? Eg veit tað ikki. Gævi tað ikki var so! Men. . . . Tað dugir sjálvandi ikki bara at harnast og onkast her. Hvør vaknaður maður og kvinna — vaknaður til fulla kenslu av skyldni her at vera við til at skapa ein nýggjan sið — má onga lotu lata fara frá sær til at tala fyrri og skapa í tí uppvaksandi ættarljóðinum ein verndarhuga fyrri okkara nátúru og tí, id hon hefur at geva okkum av lívi og innileika. Iðvggið aftur ternuhólmarnar! Latid tann dag aftur upprenta, at æðulflokkarnir ampaleysir koma at fylla okkara firðir og damla millum árablòðini, tá id útróðrabátar okkara koma aftur at landi! Gevið heidafuglum okkara rúm og frið at liva í bonum, og hvar hann ynskir at finna sær bústað.

— Hetta var kanska eitt lop til viks, men eg noyddist at gera tað, so ferskur og sterkt rituður hann er mær í huga, munurin millum, hvussu frændir okkara og vit rokja fuglavlívið. Og so at vita sær, at eingin blettur í Nordanlondum kundi mett seg javnt við okkara oyggjar í fuglavlívi, um vit bara